

NARRACIÓ ■

'Luca', de Mariona Fontarnau,
3r premi al Concurs de
Narrativa d'EL 9 NOU

TECNOLOGIA ■

Creat un cotxe impulsat
amb hidrogen i amb 1.600
quilòmetres d'autonomia

ECONOMIA ■

Els ajuntaments es revelen
contra la decisió de l'Estat de
quedar-se el seu romanent

EL

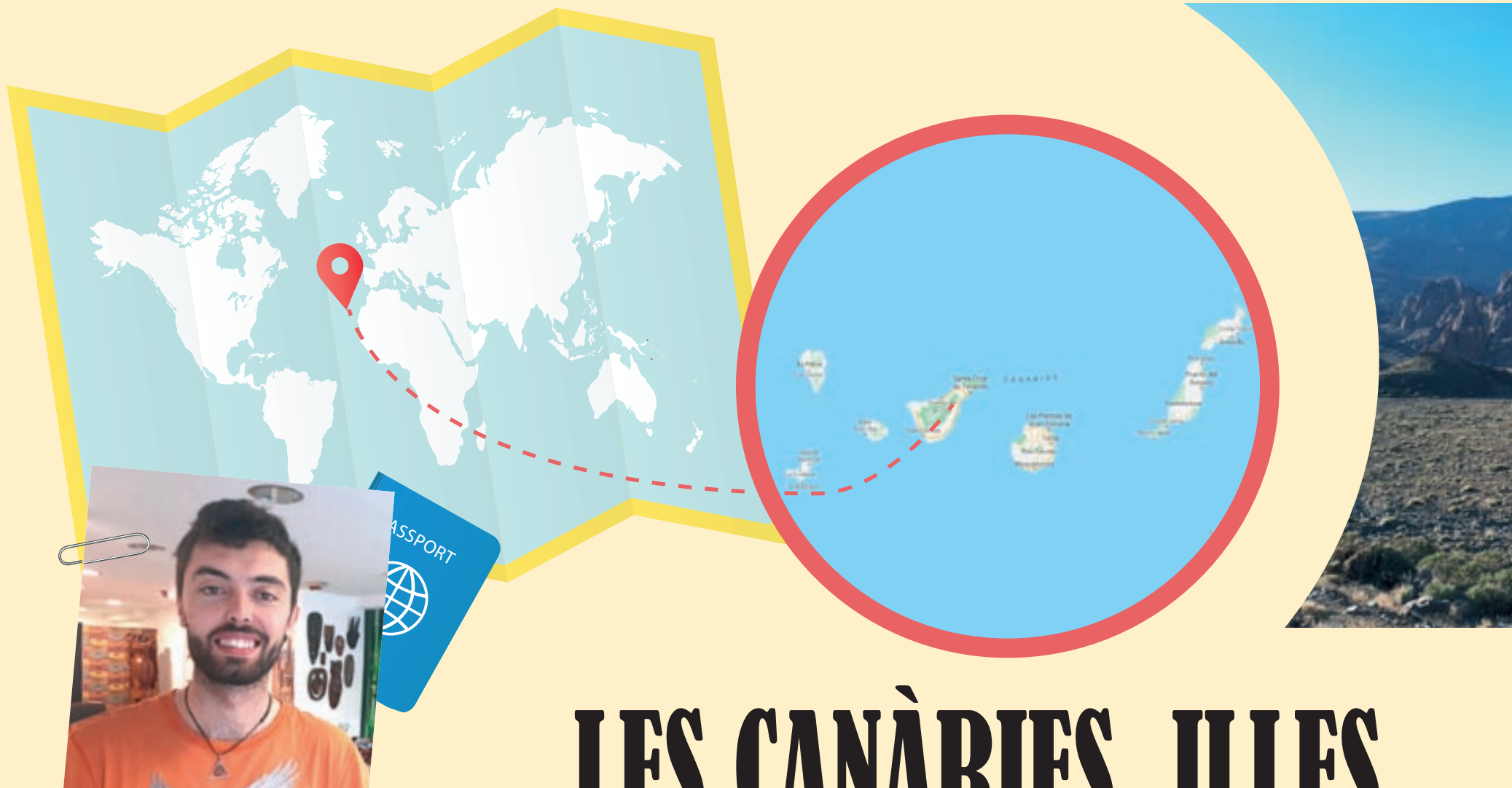
MAGAZÍN

Divendres, 21 d'agost de 2020

LES ILLES CANÀRIES

Els millors paisatges volcànics ben a prop

VIATGES

Arnau Sañé / Matoke Travel

Les Canàries tenen moltes coses per oferir que són difícils de trobar a Europa, de fet geogràficament són unes illes africanes d'origen volcànic, i això es nota.

Els microclimes són el pa de cada dia, però en general totes les illes tenen unes temperatures suaus durant tot l'any, i per això són un destí ideal per escapar-nos de les inclemències del temps de casa nostra.

LES CANÀRIES, ILLES AMB CLIMA SUAU

A les Canàries hi trobarem magnífics volcans, els deserts quilomètrics, platges úniques, boscos frondosos, jaciments arqueològics i paisatges lunars. Les illes situades més a l'est de l'arxipèlag, és a dir, Fuerteventura i Lanzarote, són de clima sec i càlid durant tot l'any. Si tirem cap a l'altra banda, en canvi, trobem illes més humides, sempre més càlides a la seva vessant sud.

Si hi ha un lloc on no pots faltar, és el volcà del Teide, a l'illa de Tenerife, que s'enfila fins als 3.718 metres sobre el nivell del mar. Pujar al Teide es pot fer de diferents maneres, tot depèn de la condició física i les ganes de caminar de cadascú. Arribar fins al cim s'ha de fer a peu, i, a més, és necessari demanar permís, ja que el turisme està limitat a dues-centes visites diàries per tal de conservar la riquesa natural de l'entorn. Per demanar l'autorització ho podeu fer online a la pàgina web del propi parc nacional. No patiu, per això, que no és necessari pujar els 3 quilòmetres de desnivell a peu. El més comú és pujar fins l'estació base del volcà, situada a 2.356 metres d'alçada i accessible en cotxe. Des d'aquí, el proper pas si encara no voleu fer cames, serà agafar el telefèric, que en 8 minuts us pujarà fins a l'estació de La Rambleta, a 3.555 metres. Ara ja sí que només es puja a peu, però la feina grossa ja us l'heu tret de sobre. Només us caldrà agafar el caminet que puja els 163 metres de desnivell que us fal-

ten, i que recorrereu fàcilment en menys de tres quarts d'hora. El parc nacional del Teide és un dels deu parcs més visitats del món, i no és d'estranyar, ja que els paisatges que ofereix l'entorn volcànic, que semblen trets d'un altre planeta, barrejats amb les fumaroles i l'olor del sofre que desprenen les zones de més activitat, converteixen la pujada al cim del Teide en una experiència molt particular.

I parlant de paisatges únics, ens desplaçem fins a l'illa de La Gomera, ben bé a l'oest de Tenerife. La Gomera és una de les illes més petites, i no és precisament la més coneguda pels turistes. Aquesta petita illa del tresor, amaga un paisatge únic. Estem parlant del bosc de laurisilva del parc nacional de Garajonay, que ocupa més del 10% de la superfície de l'illa. Es tracta d'una autèntica selva humida, sovint envoltada per un espès banc de núvols que li confereixen un aire encara més màgic. Aquest bosc es pot considerar un autèntic fòssil vivent, ja que és un dels pocs exemples que queden dels boscos que ocupaven la major part del continent europeu fa uns quants milions d'anys. La base del bosc són brucs gegantins recoberts de molsa que creix ufanosa sobre els troncs gràcies a la humitat de la boira que embolica l'ambient tot sovint.

Voleu els millors paisatges volcànics? Aneu a Tenerife, i gaudireu d'una illa molt més visitada que la Gomera, però també amb molta personalitat. El parc nacional de Timanfaya ofereix el paisatge més espectacular (pagant, és clar!) i tota l'illa és un exemple de com els homes som capaços d'adaptar-nos a les condicions més

bareu una munió d'empreses dedicades a l'observació d'aquest bestiar. Tenerife és una de les illes més populars per realitzar l'activitat, però també es pot anar a alguna de les illes properes, com La Gomera, Gran Canària o La Palma.

Amb una mica de sort, també és possible observar alguna balena, un grup de falses orques, o alguna de les 6 espècies de dofins que hi viuen. Són animals molt intel·ligents, i senten curiositat pels vaixells que surten al mar per observar-los. Els dofins també es mouen en grup, i alguns exemplars poden resultar increïblement amistosos.

I si sou més de platja no us preocupeu, Canàries, ofereix una bona quantitat de platges idíl·liques, ideals per desconectar i deixar-se endur pel so de les ones i el vent. La temperatura suau durant tot l'any converteix aquestes illes en un destí ideal per

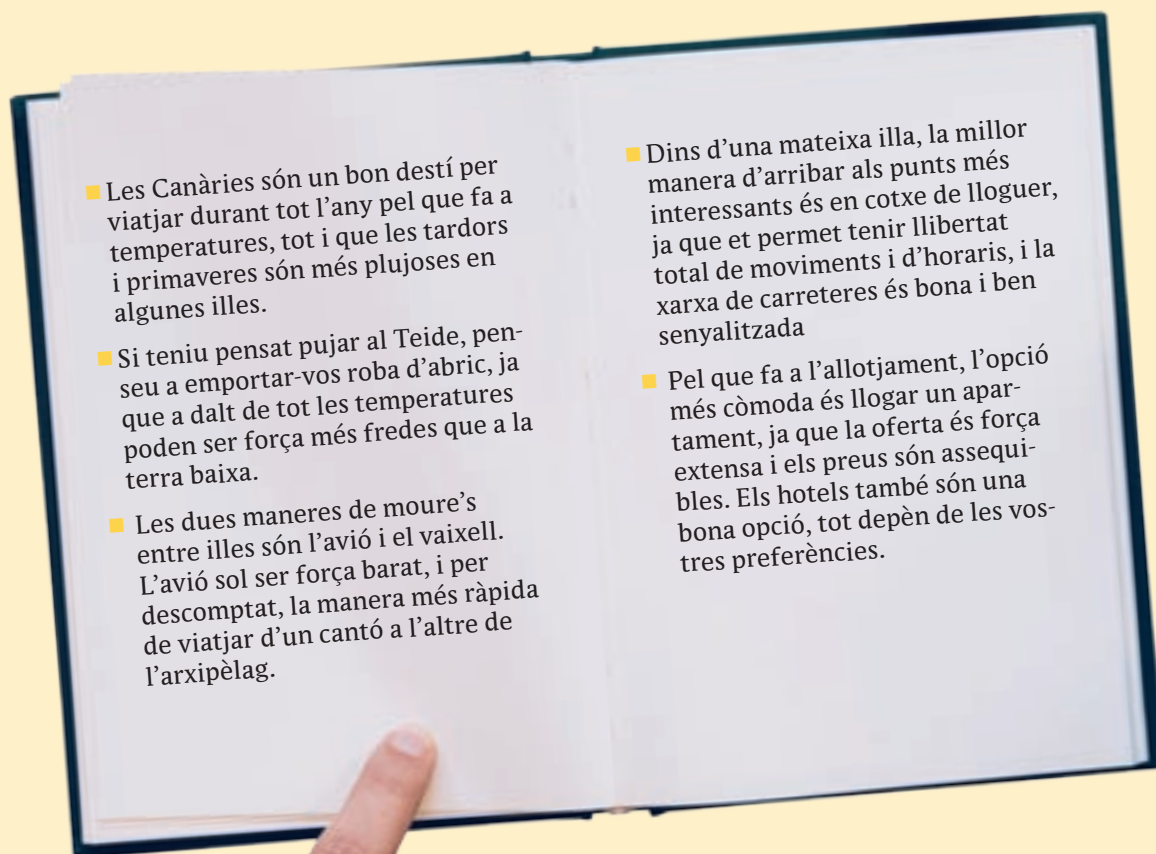
anar a fer una capbussada, encara que sigui a ple hivern. Si el que voleu són platges verges, fora del turisme de masses, les de Fuerteventura són ideals. Us permetran concentrar-vos en la immensitat de l'oceà sense que us destorbi res més enllà de l'entrexocar d'alguna taula de surf enfrontant-se a les salvatges onades de l'Atlàntic. Si aneu amb canalla, hi ha platges ideals pels nens. A Gran Canària, Lanzarote o Tenerife n'hi trobareu algunes, amb onades més tranquil·les i amb una mica més d'ambient.

Cada illa és diferent, i a vegades el paisatge canvia del tot en pocs quilòmetres. Val la pena explorar els diferents racons que ens ofereix cadascuna. Si teniu la ocasió, aneu a La Palma o a El Hierro. Descobrireu tot un altre món, i de ben segur que trobareu indrets que us deixaran bocabadats.

dures. Diuen que les espècies que tenen més èxit són les més adaptables, i és ben veritat! Si us agrada combinar la natura amb l'art, no us perdeu l'obra d'en César Manrique, un artista originari de l'illa que va crear espais que perduren en el temps: els Jameos del Agua, el Mirador del Río, la Cueva de los Verdes i, ara també, la seva pròpia casa convertida en museu.

Pels enamorats de la natura, aquestes illes tenen molt interès. L'aïllament, mai millor dit, fa que les Canàries siguin el bressol de moltes espècies úniques, que no trobareu enlloc més del món. El millor exemple són els canaris, que donen nom a les illes, ocells menuts com gafarrons prou abundants i refiats, que tot sovint es deixen veure pels parcs i jardins de les ciutats. Els pinsans blaus del Teide són fàcils de trobar al captard quan s'acosten als punts d'aigua que hi ha als berenadors. També hi ha dues espècies de tudons autòctons, únics de les illes, de colors de plom i caràcter esquerp. Són més de mal veure que els canaris i, si els voleu localitzar, us hauréu de deixar portar per un guia especialitzat. I, tocant de peus a terra, el que no us passarà desapercbut són els llangardaixos. Cada illa té els seus, alguns de mida ben grossa (encara que el nom de *lagarto gigante* amb què són coneguts és una mica exagerat...) Una mica de fruita madura és suficient per a fer-los sortir del cau i poder-los observar amb tranquil·litat.

Mar endins, les Canàries són un dels millors llocs per observar cetacis. Hi ha algunes espècies que es consideren residents, com el cap d'olla negre, un dels delfínids (balenes amb dents) més grans que hi ha. De mitjana, els caps d'olla fan entre 5 i 7 metres de llarg, i poden arribar a pesar fins a tres tones. Sempre van en colla i són de bon veure al canal que hi ha entre la Gomera i Tenerife. Al sud de Tenerife, entre Los Gigantes i Los Cristianos, tro-

- Les Canàries són un bon destí per viatjar durant tot l'any pel que fa a temperatures, tot i que les tardors i primaveres són més plujoses en algunes illes.
- Si teniu pensat pujar al Teide, penseu a emportar-vos roba d'abric, ja que a dalt de tot les temperatures poden ser força més fredes que a la terra baixa.
- Les dues maneres de moure's entre illes són l'avió i el vaixell. L'avió sol ser força barat, i per descomptat, la manera més ràpida de viatjar d'un cantó a l'altre de l'arxipèlag.

- Dins d'una mateixa illa, la millor manera d'arribar als punts més interessants és en cotxe de lloguer, ja que et permet tenir llibertat total de moviments i d'horaris, i la xarxa de carreteres és bona i ben senyalitzada
- Pel que fa a l'allotjament, l'opció més còmoda és llogar un apartament, ja que la oferta és força extensa i els preus són assequibles. Els hotels també són una bona opció, tot depèn de les vostres preferències.

AGÈNCIA DE VIATGES

Pg. Domènec Sert, 1, TARADELL
93 131 46 65 / 636 85 38 80
info@matoketravel.com

OPINIÓ

Carles Duarte

El trencament del temps

S'hi refereix, parlant de la mort de la seva mare, l'escriptora quebequesa Louise Dupré al seu llibre *L'àlbum multicolor*, exquisidament traduït al català per la poeta Montserrat Gallart. Els vincles entre la literatura catalana i la quebequesa són profunds. N'hi ha prou de recordar les poetes Hélène Dorion, Denise Desautels o Nicole Brossard, ben conegudes entre nosaltres. De Louise Dupré disposem també d'una excel·lent traducció al català del seu poemari *Més amunt que les flames*, a cura de la professora Lídia Anoll. *L'àlbum multicolor* és un colpidor volum en prosa dividit en tres seccions on s'alternen anotacions del que en podríem dir un quadern de dol ("Contínuament em tornen frases de la mare, sorgeixen de les profunditats de l'oblit, i es posen a ballar davant meu", "Enyoro el dolor dels primers mesos del dol; el dolor que mantenia la mare viva i que em mantenia viva a mi en la vida de la mare, com quan era menuda") i una part central, amb el nom d'Instantànies, on Dupré aplega records concrets, escenes aïllades de la relació amb la seva mare. En aquestes Instantànies se succeeixen impressions desades en la memòria i

ara espigolades sense seguir cap ordre precís, ni tan sols el cronològic, però que ajuden l'autora a retrobar i a comprendre la mare absent.

N'hi ha una on, per cert, descobrim el perquè del títol. La mare hi diu, referint-se a la Louise i als seus dos germans, mentre duu a les mans tres àlbums: "He decidit que us donaré, a

'L'àlbum multicolor' és una obra que podem situar dins l'anomenada literatura del jo

cadascun de vosaltres, les fotografies de la vostra infantesa. Ha arribat el moment que ho faci". Dupré hi reacciona així: "Sento el cor oprimat. Comprend perfectament què vol dir. Em dona un àlbum que té la coberta multicolor a base de degradats". Amb aquest tast, ja ens queda clar que *L'àlbum multicolor* no té pas la vocació de ser un assaig metòdic i rigorós sobre la densa i no sempre prou conscient teranyina de fils

que relliga una filla amb la seva mare. És una obra que podem situar dins de l'anomenada literatura del jo, però en aquest cas hi ha un diàleg latent amb la seva mare, amb la voluntat de dibuixar-ne un retrat vívid i polièdric.

Dupré escriu: "Per a mi, la mare feia de muralla contra el buit". I és ben cert que, mentre els pares hi són, ens allunyem la presència sempre latent de la mort. A *L'àlbum multicolor*, Dupré hi cerca el llegat, el que roman dins seu de la mare traspasada, ja no tan sols físicament, sinó, sobretot, humanament, culturalment. El llibre comença amb la mort, que Louise Dupré ens acosta en la seva duresa: "Era sacsejada per grans onades de dolor, que desapareixien per tornar de seguida; onades immenses com en un treball de partera. Estava parint, però aquesta vegada, la seva pròpia mort. No vaig fer venir el mossèn. Només vaig demanar morfina", però alhora hi batega, intensa, la vida, perquè la mare de Dupré era una dona que havia après a gaudir-ne, a apreciar-ne la llum en cada espurna.

L'àlbum multicolor no ens parla d'un fracàs, sinó del sentit d'un temps i d'una mirada.

Pere Martí i Bertran

Procrastinació

La primera vegada que vaig sentir la paraula *procrastinació* vaig pensar que no podia ser res de gaire bo, que havia de ser alguna paraulota o alguna malaltia. Quan la vaig buscar, vaig veure que no anava pas gaire equivocada, perquè segons els diccionaris terminològics del Termcat, vol dir "Tendència patològica a diferir o a remetre una acció al dia següent". És a dir, tendència a posposar, a deixar per a més endavant certes coses. De seguida em vaig preguntar si podia ser que jo la patís, si més no amb un cert grau, la malaltia, i vaig haver de concloure que sí, que sovint tinc tendència a endarrerir segons quines coses. Val a dir, però, que no necessàriament són coses negatives o que no em vinguin gaire, o gens, de gust de fer, no. Més aviat em passa amb coses positives, diria jo. Per exemples, si de bon matí tinc quinze o vint correus per obrir, no solc començar mai pels que em semblen més importants, pels més esperats, més aviat netejo una mica la palla, abans d'obrir el que em pot alegrar, o amargar, ves a saber, el dia; si tinc uns quants llibres per llegir al damunt de la taula, el d'aquell autor que estic segur

que m'agradarà, que esperava amb canletes que tragués el nou títol..., segurament no serà pas el primer que llegiré: el reservaré, no sé si perquè no se'm gastí massa aviat o per por que després els altres ja no em resultin tan interessants i agradables. No sé ben bé si d'això també se'n deu dir procrastinació, si en deu ser una variant suau, no patolò-

És a dir, tendència a posposar, a deixar per més endavant certes coses

gica; el que sí que sé, però, és que literàriament és un recurs que sovint s'ha fet servir.

En la literatura catalana en tenim un bon exemple al conte de Mercè Rodoreda *Gallines de Guinea*, publicat per primera vegada a La Nostra Revista (setembre de 1948), i reproduït en antologies, llibres de text..., i fins i tot en àlbums, com l'il·lustrat per Carme Solé Vendrell (Publicacions de l'Ab-

dia de Montserrat, 1989). Un conte que ha estat estudiat des de molts punts de vista (estructura, simbolismes, aproximació a la mort, usos pedagògics...), però que, gosaria dir, ningú no ha relacionat amb la procrastinació, per molt que el nen protagonista, de ben segur que la pateix, si més no en un grau semblant al meu, ja que allò que més li agrada del berenar, la xocolata, la guarda pel final, per quan ja s'hagi acabat tot el pa. El que no podia preveure, el protagonista, és que aquell tresor tan escàs i preuat com era la xocolata, se li acabaria fonent a la mà, colpit per la imatge d'aquells magnífics ocells executats davant seu com si fos la cosa més normal del món. Res, que si en algun moment us adoneu que patiu un cert grau de procrastinació, mentre no sigui una cosa patològica que us impedeixi de fer segons quines feines per a un termini fixat, no us hi amoïneu gaire, a tot estirar llegiu el conte de Mercè Rodoreda i us en quedarà aquell regust amarg, però carregat de poesia, de lirisme, de la majoria de les seves obres. Però això sí, un cop acabat el conte, poseu-vos a la feina.

OPINIÓ

Josep Burgaya

DES DE FORA

Bojos per Apple

Sempre s'ha dit que les crisis generen oportunitats. Una frase que pretén confortar la molta gent que sobretot les crisis els comporten empobriment, dificultats, desocupació i sofriment. Però certament que alguns sectors d'activitat i molt especialment aquelles empreses que operen gairebé en règim de monopoli, poden obtenir beneficis addicionals que els serveixen per reforçar el seu lideratge. Com és força evident, el capitalisme actual manté cada vegada menys l'esperit competitiu que el va veure néixer i sí una tendència a la concentració i l'oligopoli. Si en algun àmbit de l'economia això és especialment així és en les venerades corporacions tecnològiques, les quals funcionen en la lògica de guanyador únic. Això es fa molt evident en aquelles companyies que no produeixen res i que s'han convertit en campiones de la intermediació com Amazon, Google o Facebook. No hi ha en aquest món espai per ser segon, encara menys per poder competir. La seva lògica no porta a l'hegemonia sinó a acabar amb qualsevol competència. Resulta paradoxal que aquells que havien fet doctrina anticomunista apel·lant a no dependre d'un proveïdor únic de productes que era l'Estat, ara es conformin tan bé a haver-ho de comprar tot a Amazon.

Quan es parla de les grans tecnològiques filles de Silicon Valley i de la seva dimensió que les fa invulnerables

a qualsevol limitació o límit formant l'acrònim de GAFA, s'hi afegeix Apple, la qual és de fet la més important pel que fa a la valoració borsària. A diferència de les anteriors no és una plataforma intermediària sinó que fa productes tangibles, encara que aquests es produeixen de manera subcontractada en "el cor de les tenebres" de les factoreries industrials asiàtiques. També té com a particularitat que malgrat produir a costos molt reduïts, no ha apostat pels preus baixos. Més aviat el contrari. Ha convertit la marca de la poma mossegada en una icona i els seus productes són buscats i cobejats, encara que caríssims, pel seu caràcter aspiracional i de representació d'estatus. El seu gran valor resulta la seva capacitat de fidelització. La demanda dels seus productes ha augmentat amb el confinament i els seus resultats empresarials no han fet sinó millorar. El seu producte estrella, l'iPhone, s'ha venut més que mai. Sembla que la seva facturació aquest any superarà el quart de bilió de dòlars i que els seus beneficis nets no baixaran dels 65.000 milions de dòlars. Com es pot veure, una desafortada taxa de benefici net que ronda el 25%.

Durant la crisi del coronavirus, les grans tecnològiques s'han convertit en valors refugi per a molts inversors borsaris, i a Apple molt especialment. S'ha erigit en la major empresa de la història

en valoració borsària passant al davant de la petrolera saudita Aramco, ultrapassant els simbòlics dos bilions de dòlars. Ha superat el PIB d'Itàlia i s'ha investit com la vuitena economia del món. Una història de guanyadors d'aquelles que agraden tant als americans. Quan va sortir a borsa el 1980, les seves accions van cotitzar a 22 dòlars, avui estan a 480. Quaranta anys d'ordinadors personals intuïtius i de dissenys atractius, d'haver ideat les tauletes tàctils i d'haver revolucionat els nostres comportaments amb els telèfons intel·ligents. També d'haver ensorrat la indústria musical amb l'iTunes. Ara la seva estratègia està en la línia, com totes les tecnològiques, d'avançar en la intel·ligència artificial, així com d'assaltar el món financer. AppleCard n'és l'inici. En el que no ha canviat la companyia i és el que explica els seus resultats econòmics extraordinaris, és en la seva escassa voluntat de pagar impostos. Opera sempre a través de paradisos fiscals, on sembla tenir-hi descansant fons que superen els 250.000 milions de dòlars els quals només ingressarà als Estats Units en cas d'oferir-li una moratòria fiscal. El seu caràcter global, li permet especular amb els preus de transferència. A Espanya les seves societats instrumentals per operar-hi, declaren pèrdues. La seva capacitat d'intimidació només és comparable a la seva arrogància.

Xavier Menós

Crear i destruir civilitzacions

Un dels diàlegs més coneguts de Woody Allen és el que pronuncia un dels protagonistes de *Delitos y faltas* i que afirma que "la comèdia és la tragèdia més temps". En els últims mesos no només hem perdut el concepte de temps amb uns dies i setmanes que s'escurçaven i s'allargaven de manera aleatòria mentre intentàvem reprendre el pols a una realitat que s'ha tornat líquida, sinó que també hem desdibuijat la línia divisòria entre comèdia i drama. Mentre em pregunto si amb el pas del temps podem esbossar un somriure sobre el que hem viscut en aquest 2020, tres creacions culturals, un llibre i dues sèries de televisió, m'han ajudat a entendre una mica millor d'on venim i cap a on ens dirigim. La pandèmia del coronavirus ha estat tan destructiva que fa que una sèrie de ficció rodada l'any passat pugui ser vista com un documental un any després.

El Colapso (Filmin) ens narra amb

vuit capítols gravats en pla seqüència els dies posteriors i anterior a un col·lapse del qual no se'n dona cap detall. Com si es tractés de *The Walking dead* però sense zombis, en aquesta sèrie francesa se'n explica què passa en una residència d'avis, en un supermercat o en una gasolinera quan, de cop, les provisions s'esgoten. Qui té dret a viure i a morir? Poden les persones més riques escapar-se d'aquesta fi de la civilització gràcies als seus comptes bancaris?

Tot parafrasejant Woody Allen: pot ser la ficció igual a la realitat amb el pas del temps? Reconec que arribo tard a la lectura de *Sàpiens* de Yuval Noah Harari però crec que no existeix millor moment que l'actual per endinsar-se en un llibre que documenta l'evolució de la nostra espècie tot posant-nos davant d'un mirall que ens mostra i ens explica l'origen dels nostres defectes i virtuts com a individus i com a societat. Partint de les conseqüències de tres

revolucions: la cognitiva, l'agrícola i la industrial, l'escriptor israelià ens pot donar pistes sobre com afrontar aquesta nova realitat. La cara i la creu en una mateixa plataforma de continguts. Si a *El Colapso* se'n argumentava la fi d'una civilització a *Civilitzacions* se'n detalla tot el contrari: la creació de diverses civilitzacions (en plural). En aquesta sèrie documental presentada per Simon Schama, Mary Beard i David Olusoga se'n exposa com hem arribat a diferenciar-nos de la resta dels animals gràcies a la nostra capacitat de pensar de manera abstracta i de plasmar en paper, llenç o fang la nostra realitat. D'Àsia a l'Amèrica Llatina, d'Oceania a Europa, d'Àfrica al pol nord descobrim com totes les creacions culturals estan interrelacionades. Talment hem après amb aquest virus: tots estem interrelacionats.

I aquesta és la nostra grandesa i també el nostre punt feble com a espècie.

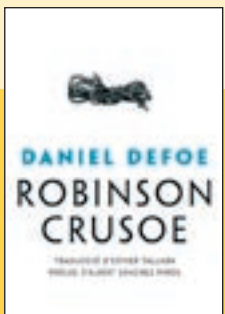
NOVETATS EDITORIALS

'El vel de la deessa'

Glòria Sabaté
Ed. Columna

Aquesta és la novel·la guanyadora del Premi Néstor Luján d'enguany, una de les novetats de l'estiu. L'autora situa el relat en la Barcelona de després de la Setmana Tràgica, una ciutat colpida però que bull d'idees. Com les d'un grup de dones francmaçons que creuen en l'educació per trencar el sostre que els imposa la societat, a les dones.

'Robinson Crusoe'

Daniel Defoe
La Casa dels Clàssics

Una novel·la eterna, vigent al cap de tres segles d'haver estat escrita. La història de Robinson Crusoe, el naufrag oblidat durant anys en una illa del Carib. I darrere d'això, una reflexió sobre la força de la natura i la naturalesa humana. Arriba ara en una nova traducció al català d'Esther Tallada i amb un pròleg d'Albert Sánchez Piñol.

'Maleïda Covid'

Celdoni Fonoll
Curbet Ed.

Per a algú com Celdoni Fonoll, per a qui la poesia és gairebé com respirar, era difícil que la situació que hem viscut no es traduís en versos. I d'aquesta experiència neix el llibre *Maleïda Covid. Versos en temps de virus*. Una mena de dietari dels mesos més durs del confinament. "Sobtadament s'ha estroncada / la vida al món desbocat".

'Sessió de tarda'

Josep Riera
Ed. Cal Siller

Conegut per la seva llarga i fecunda trajectòria poètica, Josep Riera emprèn en la maduresa la seva primera incursió en la narrativa. I ho fa amb un relat de to autobiogràfic, teixint els records d'una vida al Lluçanès —els de la pròpia vida i els retalls de les vides properes— com en aquelles sessions de tarda dels vells cinemes.

'D'horitzons i calitges'

Carles Fages de Climent
Brau Ed.

Quedava encara poesia inèdita de l'autor empordanès, de qui fa poc es va commemorar el cinquantenari de la seva mort. El filòleg Jordi Pla exhuma els versos d'aquest homenot arrelat a la seva terra, molts d'ells escrits des de la maduresa i d'un cert desengany. Però també és la seva poesia més elaborada, més treballada. Un tresor fins ara desconegut.

GEOGRAFIA LITERÀRIA

endrets
Geografia Literària dels
Països Catalans
www.endrets.cat

Llorenç Soldevila

Plaça del Prat

“ A Camprodon, els dos primers estius, els vam passar a la casa que en deien Can Faustina, en un carreró que sortia de la plaça del Prat i anava a parar a camp obert. Avui tota aquella banda —cap a la vall del Ter i en direcció a Llanars— és plena de cases i jardins; aleshores només hi havia prats verds i unes rengles de pollancs i, no gaire lluny de casa, un canal que portava aigua a la turbina d'una fàbrica. Per baixar del pis on érem al nostre jardinet —separat del dels altres veïns per unes troanes—, hi havia una escaleta a l'aire lliure, amb dos o tres replans. Però solíem anar, mes aviat, a algun prat veí, o a la plaça, ombrejada i tranquil·la. Al pis de sota hi vivien uns alemanys, els senyors Maurer; ell era un rellotger prou conegut a Barcelona, força alt i amb una gran barba blanca.

Quan havíem baixat del tren a Sant Joan de les Abadesses, preniem la diligència per anar fins a Camprodon. Una diligència no gaire gran, estirada per tres o quatre cavalleries. Era pintada d'un groc clar, i portava, darrere del pescant, el cupè de consuetud —com si diguéssim, el departament de primera classe— sense comunicació amb l'interior del cotxe i amb els seients de cara al sentit de la marxa; els de dintre, en canvi, li eren paral·lels, com els de les tartanes. A la baca, amb la càrrega, hi pujaven alguns passatgers escadussers. Per fer els catorze quilòmetres que hi ha fins a Camprodon, solíem estar-hi —amb una aturada a Sant Pau de Segúries— entre cinc quarts i una hora i mitja, que calia afegir a les cinc hores del viatge en tren, des de Barcelona. ”

Maurici Serrahima

AUTOR

Maurici Serrahima
(1902-1979)

OBRA

'El passat des del present (1902-1035)'

Publicacions de l'Abadia de Montserrat, 2008

INDRET

Plaça del Doctor Robert (El Prat)

MUNICIPI

Camprodon

COMARCA

Ripollès

Aquesta plaça és també coneguda com la del Mercat perquè s'hi celebra cada diumenge al matí i, oficialment, com la de Dr. Robert. La font del Prat, traslladada del seu lloc arran de la reurbanització, adopta la forma d'una làmina d'aigua inclinada en pendent des d'un pedestal baix fins a recollir-se en una pedra circular. L'Ajuntament va decidir posar-li el nom del popular i estimat doctor i alcalde de Barcelona el febrer de 1902 i, dos mesos més tard, moria a Barcelona. Robert va ser un dels impulsors de l'estiueig a Camprodon. A la plaça podem llegir aquest fragments de Maurici Serrahima, amb el reflex dels hàbits dels estiuejants burgesos.

LLENGUA

EL 9 ETS I UTS

134

LÈXIC

Net(a) com una patena

La netedat és una virtut, sens dubte, tant física com d'esperit. Ara, qui estigui lliure de culpa, que tiri la primera pedra, com diu la Bíblia. I ja que hem citat la Bíblia, podríem comentar que l'expressió **ser net(a) com una patena**, que vol dir ser realment molt net, ve de la religió cristiana perquè una patena és plat d'or, de plata o de metall daurat amb què es cobreix el calze i en què es posa l'hòstia durant la missa. Una altra expressió hiperbòlica és **net/a i polit/ida**: «Un cop net i polit, ja em puc vestir». Tanmateix, la paraula **net/a** pot tenir altres significats. Per exemple, si diem «té un clatell net de pèl», ens referim a un clatell **pelat**, o **sense pèl**. En canvi, **ser net de clatell** vol dir 'ser

eixerit', contràriament a la coneguda expressió tenir **llana al clatell**, que s'usa per a persones fàcils d'enganyar. Una altra cosa que fem servir molt sovint és **fer net**, que té dos significats: el primer és 'netejar' i el segon, en jocs de cartes, és 'emportar-se totes les cartes dels rivals de damunt la taula amb una sola jugada'. No ho confongueu amb **fer net d'una cosa**, que aquí pren el sentit de 'desfer-se'n totalment': «Encara no he fet net del refredat». Per acabar, podem dir que un text net, és un text **immaculat, pulcre, polit** o també **límpid, clar, diàfan** o **transparent**.

Us animem a seguir aquesta secció i us convidem a fer-nos arribar consultes i comentaris a través de **vic.ass@cpnl.cat**

Oficines i serveis:
granollers@cpnl.cat
ripolles@cpnl.cat
vic@cpnl.cat

www.cpnl.cat/xarxa/cnlosona/

LLIBRES

CRÍTICA LITERÀRIA

Miquel Moreno Gayoso

Un relat gèlid i hipnòtic

Christian Guay-Poliquin (Saint-Armand, Quebec, 1982), escriptor i investigador quebequès, és considerat una nova promesa de la literatura canadenca en llengua francesa. *El pes de la neu* és la seva segona novel·la guardonada al 2017 amb el premi literari França-Quebec, entre d'altres. Obra traduïda al català per Anna Casassas i al castellà (editorial Seix Barral) per Luisa Lucuix.

La trama es desenvolupa en un lloc inconcret, remot i aïllat, sense nom i colgat per la neu, quan una tempesta deixa el llogaret sense subministrament elèctric. Un territori fosc, un paisatge blanc. Una cabana on conviuen dos éssers: un jove amb les cames destrossades a causa d'un accident de cotxe i un altre d'edat avançada, Mathies, que el salva i tindrà cura d'ell a canvi de poder tenir una plaça al comboi que, en arribar la primavera, el traslladarà a la ciutat costanera on hi té la dona malalta.

Ambdues vivències són la història de dues solituds, de l'aïllament imposat per les forces de la natura en un hivern implacable. És la lluita de l'home contra els elements, l'enfortiment de la seva resiliència i un progressar vers una amical solidaritat. Malgrat l'estatisme de l'escenari físic, i l'avorrida quotidianitat enclaustrada, l'autor sap atrapar-nos amb un estil molt descriptiu, amb frases curtes accelerades i capítols dinàmics d'escassa

llargària.

Obra estructurada en set capítols curts que amaguen profundes reflexions. Guay-Poliquin inverteix i perverteix la paràbola mitològica d'Ícar i Dedal al laberint de Creta per fer-nos adonar de la capacitat de resistència de l'ésser humà en circumstàncies hostils o letals. Sobta l'aparent incongruència en l'enumeració dels capítols. Ens revelen el gruix de la neu a l'inici de cada dia relatat i justifica el títol: *El pes de la neu*. Al llibre esbrinem reminiscències de Hitchcock, Cormac Mc Carthy (*La Carretera*) o *The Misery*, d'Stephen King, que l'autor confessa no haver llegit.

La neu no és cap protagonista, sinó un mirall deformador que reflecteix allò que passa dins la cabana. Ignorem el nom del jove protagonista. La resta de personatges tenen noms iniciats amb jota o amb emma. Una picada d'ullet al bíblic Jonàs i a Moby Dick.

Ens trobem davant d'una obra inquietantment absorbent, que ofereix una pluralitat de lectures. L'excel·lent recepció de l'obra compta ja amb un projecte cinematogràfic i un altre de teatral, on Maria, l'única dona de l'obra, esdevindrà la protagonista. Un llibre adient per aquests temps calamitosos de la pandèmia de la Covid-19.

EL PES DE LA NEU

Autor: Christian Guay-Poliquin
Traducció: Anna Casassas Figueras
Editorial: Edicions del Periscopi
Lloc i any d'edició: Barcelona 3a edició març 2020
Nombre de pàg.: 259

4t CONCURS NARRATIVA CURTA

LUCA

(O EL SERGENT DE COR SOLITARI)

Mariona Fontarnau Vic · 3r PREMI

Il·lustracions: Maria Peix

En Luca preferia ser titllat de pedant que de vulgar. I mentre acabava de penjar un tweet amb la nova cançó psicodèlica plena de sintetitzadors que havia descobert recentment, entrava a la seva habitació i deixava anar delicadament l'agulla sobre un apreciat vinil dels Beatles. Un que va heretar d'un tiet un bon dia de primavera —Té nano, escolta això... això és de la meua època, és música de veritat. Aquell mateix dia en Luca duia una samarreta de Joy Division, més tard s'assabentaria de qui eren.

En fi, l'agulla es passejava per les línies melòdiques del preat elapè, el de la portada curiosa... el famós Sgt. Pepper's Lonely Hearts Club Band. La rodeta encarregada d'apujar el volum anava girant i el ritme s'apoderava de les cames d'en Luca, qui començava a moure's amb els ulls tancats.

Sense vacil·lar ni una mica es dirigia cap al seu armari, recorregut que coneixia de memòria i, amb el seu ball incessant, obria la porta i trobava el seu capritx embolicat i amagat al tercer calaixet... En efecte, el seu porret de les set de la tarda. Més tard seria conscient que havia deixat altre cop la finestra tancada, provocant que l'olor de marihuana s'estengués fins a la cuina.

—Cantava—: Luca in the sky with diamonds... tot deixant anar el fum per la boca, mentre recolzava l'esquena en una butaca prou còmoda que havia trobat una tarda pel carrer. Una estranya sensació l'envaïa... cal puntualitzar que tampoc havia menjat massa i la cançó que sonava només feia que afavorir el viatge a un altre món, el d'estar flotant pel cel envoltat de diamants. Els ulls s'anaven tancant, aquest cop amb pes afegit i, mentre queia en una son profunda, pensava en una frase que havia escoltat els últims dies a la seva classe de filosofia —L'acció és fràgil, l'acció és quelcom irrepètible; imprevisible i fugaç, només passa una vegada —murmurava suaument—.

Aquestes paraules l'entristien. La tristesa no entén d'edats. Ni de res en general.

Feia deu anys que la seva mare havia mort, ja gairebé no recordava la seva cara ni el color dels seus ulls. Tampoc la forma en què les seves mans acariciaven la seva cabellera rossa. Tanmateix, tenia una vaga reminiscència d'ella que havia escrit a la seva llibreta; així almenys el temps no se l'enduria mai. 'Les vesprades càlides a les platges de Llançà'. Aquell precís moment on la línia de l'horitzó, barrera que separa el cel de la Terra, es desdibuixava amb l'atzur incandescent de l'aigua del mar i la gent començava a recollir tovalloles i sacsejar sabates plenes de sorra. Era aleshores quan, aprofitant el desplegament dels banyistes, corrien a capbussar-se. Bé, més aviat, ell es passava tota l'estona dins l'aigua i la seva mare, des de la tovalloleta, l'observava amb una dolça mirada tranquil·litzant. Una mena d'admiració i afecte profund era el que els unia. Eren els moments únics que passaven junts a les platges despoblades de Llançà.

Però tot això tan sols formava part del conjunt

de 'les coses viscudes a la vida d'en Luca'. Llavors vivia amb els seus avis materns a Vic. Per aquesta raó, per molta flaire de marihuana que es pogués propagar a les sales de casa, aquesta passava desapercebuda davant l'olfacte rovellat dels ancians.

Ningú havia posat mai cap objecció, de fet, tot-hom semblava una mica més content i relaxat sense saber com ni per què. El seu pare s'havia desentès d'ell després de l'accident de trànsit. La sensació de culpa i ofec per haver-ne sortit viu i la seva companya de vida no l'acompanyaria per sempre.

Els matins inundats de boira, pensava en ell i en el moment que li va prometre que així estaria millor. Mesos més tard posaria fi a la seva pròpia existència, però el seu fill d'això se n'assabentaria més tard.

Com qui es troba al capdavant d'un abisme, en Luca es despertà sobtadament. Havia caigut de la butaca i la seva samarreta de ratlles havia quedat plena de cendres. Hauria de demanar per enèsima vegada a la seva àvia qui tant estimava que, per favor, li cuses els forats tímids i ennegrits de quasi totes les peces de roba del seu armari. L'agulla del tocadiscs feia aquell soroll molest quan la música ja s'ha acabat. —Potser és això —va pensar— qui sap si el pare va arribar al seu final, pensant que aquí ja no hi feia res, no va trobar més camí on passar per sobre... I amb la parsimònia d'algú que s'acaba de despertar i està de mala llet, s'incorporà i s'espolsà les restes del seu cigarret amb espècies. Li venia de gust escoltar el vinil d'un artista emergent. L'agulla ja lliscava novament, i unes línies de baix en l'estil funk encetaven l'àlbum. Escoltar aquell inici era com els petits plaers que el feien viure, com qui respira el primer alè del dia per la finestra; o troba un disc vell entre andròmines; o fa una abraçada amb força a un ésser estimat... No era feliç, però s'aferrava a les coses que, en mil·lèsimes de segon, l'omplien increïblement. Mirat d'aquesta manera, la seva vida es basava talment en això, en conuiu amb coses que no havia escollit i que hagués rebutjat totalment si un vident amb una bola de cristall li hagués narrat punt per punt tots els esdeveniments del futur. Tot formava part d'un joc i malauradament ell no havia escrit les normes. —L'acció... — tornava a repetir— Allò que succeeix una vegada, i ja està...

Davant la brutal manca d'empatia dels individus que tenia al costat, intentava trobar-la entre les figures més grans. Era molt recurrent pensar en John Lennon, el qual considerava com el gran incomprès, jutjat per seguir els passos del seu cor. Li venien al cap els versos tan reveladors de God, cançó que al seu entendre era un comiat, un adéu dedicat als Beatles i tot el que en formava part.

"I was the Walrus, but now I'm John. And so dear friends, you just have to carry on. The dream is over."

Allò que ja ha succeït s'instaura en el passat, o està en procés de fer-ho. Tot està condemnat a un

mateix destí: acumular-se en juxtaposició. Les coses, una darrere l'altre, es configuren en el curs del temps. Si us dic que el nostre protagonista va intentar acabar d'una vegada per totes amb la producció de noves accions, l'opinió general que es generarà és que ha tingut una vida realment desgraciada, però... i qui no? Va fer un gran pas: acceptar una depressió conduïda per tots els successos fatals i irrepètibles que formen part del seu camí, però una barreja d'impotència i ràbia es ficava dins el seu cos i no hi veia més remei. Malgrat tot, acabar com ho havia fet el seu pare, no era marxar de la manera més virtuosa, i la virtut s'havia convertit en un hàbit, en un intent constant de voler actuar bé en tot moment.

Dins la tristot, la melancolia, la soledat... la infelicitat a la qual tothom té dret, apareixia com qui no s'ho espera una esclatxa de llum... en aquell cas era una boleta peluda i càlida que miolava desesperadament buscant l'atenció del seu amo. Dos ulls grossos i curiosos treien el cap per la porta i observaven detingudament en Luca, qui ja havia tornat totalment a la realitat. Enmig un intens duel d'esguards, el gatet decidia fer el primer pas realitzant un afectuós acostament. No va dubtar en adoptar-lo quan topà amb un anunci d'una casa de pagès, on s'havien vist totalment desbordats per la inesperada ventrada de sis gats. La matinada que es va endinsar en la història de Joy Division, va servir per quedar fascinat per la trajectòria del líder i vocalista Ian Curtis, de tal manera que va decidir batejar el felí amb el mateix nom d'aquest. La idolatria que professava cap als qui considerava déus i deesses de la música era força desmesurada. En Luca va sentir aquell refrec acompanyat d'un ronc i ja sabia que venia després. Es va agenollar per agafar al seu amic i va prosseguir a acariciar-lo afablement. El recordava a la sensació d'una mà passant finament per sobre un braç i, a l'instant, l'arribada d'una agradable esgarifança on l'esquena s'encorba i els pèls s'ericien.

Els dos es trobaven en una cambra pràcticament buida. Poques coses omplien l'espai, sols les que considerava com a imprescindibles: el tocadiscs i la col·lecció de vinils; un armari; una butaca; un llit... poca cosa més. La finestra era la seva part preferida. Quan vesprejava, un retall de llum s'imprimia sobre la paret i la seva silueta quedava reflectida. Estava acostumat a fixar la mirada en punts de claror, on acabava abocant tota mena de pensaments i idees, però sobretot li agradava repassar

Maria del Estero

memòries, les que sabia que ja mai més tornaria a viure. Només pensar-hi, un fort sentiment de melangia s'apoderava d'ell. —Tornaré mai a residir en els moments més feliços de la meua existència? Seré capaç de percebre nous sentiments?. S'aguantava les llàgrimes que volien sortir dels seus ulls. —Quan respire als cims dels turons més alts, tocant les estrelles que brillen i callen, voles alt i res t'atura —deia una veu interior— voles alt i des d'allà

observes els laments i desgràcies dels qui un dia també eren aquí. Aquells que anhelaven tranquils i vivien amb el cor sense pensar amb el cap. Però el pitjor de tot és baixar, ser conscient que tard o d'hora toparàs amb racons on hi han anat a parar els somnis amargs. A llarg tret, qui planeja ha de tornar i quedar-se a viure arran de terra. Tot fent un salt estrany, el gat havia caigut amb elegància sobre una pila de llibres i llibretes que

també formaven part del conjunt d'objectes que emplenaven aquella sala. De manera silenciosa, deixava la marca de les seves petjades per sobre les cobertes i en Luca, que se n'adonava, el feia fora. Com si es tractés d'un moviment automàtic, començava a fullejar alguna de les lectures que tenia amuntegades. Al principi d'una manera banal, però al final sempre s'engrescava i arplegava un llapis per tal de subratllar les parts que creia importants. Un neguit s'instal·lava a l'estómac quan, a través dels seus ulls, interpretava coses amb què connectava tant. Just en aquell instant apareixia la necessitat d'escriure, era com un ritual. Agafava la seva llibreta predilecta i en una pàgina qualsevol, ja que mai seguia un ordre concret, intercanviava la mina per la ploma i hi vomitava els pensaments que duia dins.

Cinc anys més tard, tornava al conjunt de paraules que havia deixat el bloc ben carregat de textos.

No sabia escriure, tampoc intentava fer-ho bé. Tan sols plasmava les paraules tal com volien sortir.

És per això, que es dedicava a guardar com tresors les memòries dels dies que potser semblaven insignificants, però que no volia oblidar mai. Tenia la impressió que per a molta gent, com a ell també li passava, la vida són només successos que recordem perquè un dia ens van fer bategar el cor amb força, o, justament al contrari, ens el va trencar. Potser el què hi havia escrit era tan sols suggerent i buit d'intenció, però era una forma de conservar el seu passat i poder retornar-hi en qualsevol moment. Amb un plor intens, difícil d'aturar, llegia els darrers mots que havia escrit aquell capvespre: "Crec en l'art de fingir, o dit en altres paraules, en utilitzar la mentida per a viure en un fals prestigi.

Soc una ànima nua més, coberta de capes banyades de traumes, il·lusions, somnis, enamoraments... que realment no han existit mai. Utilitzo l'engany per sobreviure, perquè sense això no seria res més que un miserable humà que viu una vida sense sentit. Tanmateix, intento tenir consciència d'allò que tant mal fa: no soc les coses que no han existit, soc el que més fort m'ha fet, i visc en l'ara i aquí. Fins que arribi la mort."

Col·labora:

 INSTITUCIÓ PUIG - PORRET
FUNDACIÓ PRIVADA CATALANA

MÚSICA

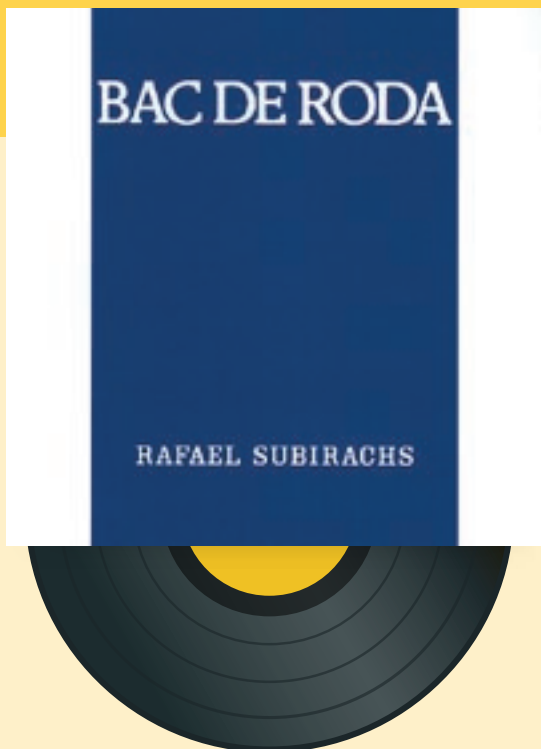
EL CLÀSSIC

Sagi Serra

RAFAEL SUBIRACHS
'Bac de Roda'

Ariola, 1977

Rafael Subirachs és un músic amb una sòlida formació musical, ja sigui per herència familiar (el seu pare era músic i va ser el director de l'Orfeó Vigatà), o la seva estada a l'Escolania de Montserrat, de la qual va ser-ne *pueri cantor* entre 1958-1960 sota el mestratge del pare Irineu Segarra. També va ser un dels tres últims integrants dels Setze Jutges, juntament amb Maria del Mar Bonet i Lluís Llach. Del seu interès per la recerca del cançoner popular català va gravar el disc *Bac de Roda* on hi trobem temes com el que dona nom al disc "Bac de Roda", "El mariner", "Rossinyol", "El testament d'Amèlia", però per a mi la cirereta del pastís és "Catalunya, Comtat gran" romanç a partir del qual es va bastir l'himne nacional català *Els Segadors*. Aquesta peça la va interpretar a les 6 Hores de Cançó a Canet de Mar el 1975, en una actuació antològica per la qual Rafael Subirachs serà recordat a la història de la

Nova Cançó, amb tot allò que va significar. Cultivador d'una fina sensibilitat poètica, ha musicat poetes com Joan Salvat-Papasseit, Josep Carner, Carles Riba, Gabriel Ferrater, Miquel Martí i Pol, Joan Vinyoli i també clàssics com Ausiàs March i Jordi de Sant Jordi. Coincidint amb el 150è aniversari de Jacint Verdaguer va estrenar a la basílica de Montserrat l'obra *Verdaguer. Cançó de la terra*.

NOTES

El cantant de Lágrimas de Sangre es passa al català

Lágrimas de Sangre (LDS) és una de les bandes de més renom de l'escena rapera urbana catalana i ibèrica. I el seu líder i cantant és l'alellenc Jordi Estivill, conegut amb el nom artístic de Still ill, i aquest proper mes de setembre publicarà un nou disc cantat íntegrament en català. L'anunci l'ha fet el mateix Estivill aquest estiu a través de les xarxes i també ha avançat que l'àlbum es titularà *Allò que no mor mai* i que l'editarà Guspira Records. L'estrena en solitari de Still ill, però, no ha d'afectar el futur de LDS que, si el coronavirus ho permet, té previst tornar a trepitjar escenaris de cara a la propera temporada. Del debut en solitari de Still ill, a part de l'idioma, se'n coneixen pocs detalls més, tot i que se sap que al

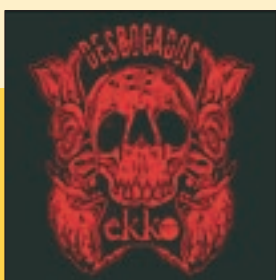
disc hi haurà col·laboracions i que pel que fa a lletres seguirà en la línia transgressora de rap combatiu que destil·la Still ill quan trepitja escenaris amb Lágrimas de Sangre. No serà la primera vegada que Estivill rapeja en català, ja que a principis d'any havia publicat el tema *Tocar fusta* juntament amb Senyor Oca (guanyador del concurs Sona9 el 2017). Per cert, que dos altres companys de Still ill a LDS, Microbio i Neidos, també han fet públic que estan treballant per treure enregistraments en solitari. El confinament, doncs, creativament parlant, ha anat bé als rapers de Lágrimas de Sangre. I en el cas de Still ill, a més, li haurà servit per crear per primera vegada en la seva llengua materna.

EL TEST
Jordi Arcusa

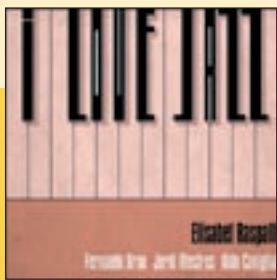
Primer instrument que vas tocar? La guitarra. **Primer grup del qual vas formar part?** LanGrav, un grup que mesclava música celta i rock. **Primer concert en directe?** Com a músic amateur, al concurs de grups de Palau amb LanGrav. Com a professional, a Igualada amb La Torra. **Primer disc que et vas comprar?** *La Flaca* de Jarabe de Palo. **Quants discos tens?** Més de 100. **Salva'n tres.** *A Love Supreme*, de John Coltrane; *El paradís de les paraules*, de Carles Dénia, i *MTV Unplugged in New York*, de Nirvana. **Un concert (com a públic) per recordar.** Un de Coetus i Eliseo Parra.

NOVETATS DISCOGRÀFIQUES

Jordi Sunyer

EKKO
'Desbocados'

Desbocados és el tercer disc dels osonencs Ekko, una banda de rock dur que segueix les passes que al segle passat van començar a traçar bandes mítiques com Los Suaves, Barricada o Extremoduro. El nou treball, amb 10 temes, compta amb una producció d'autèntic luxe i barreja paratges durs i accelerats amb altres de més melòdics i tendres. Un pas endavant per a una banda a tenir molt en compte. Que en època de monocultius musicals de trap i músiques urbanes es continuïn editant discos com *Desbocados* és una molt bona notícia. No tot està perdut.

ELISABET
RASPALL 'I love
jazz'

Elisabet Raspall és una compositora i pianista de Vilanova i la Geltrú amb una generosa trajectòria que amb *I love jazz* arriba ja al seu 13è àlbum. El disc inclou 10 peces que combinen repertori propi amb arranjaments originals d'estàndards i altres peces de jazz. Tot passat pel sedàs estilístic de l'arrel i d'una visió moderna i actual que queda plasmada en temes com "Hi ha confí", un dels més rodons. I tot plegat, Raspall no ho fa sola sinó al costat de Fernando Brox (flauta travessera), Jordi Mestres (baix) i Aldo Caviglia (bateria). Un quartet de luxe.

YACINE
BELAHCENE
'Idurar'

Idurar són muntanyes en amazic. I en amazic, àrab-argelià i català canta l'exlíder de Cheb Balowski, Yacine Belahcene, en el seu primer disc en solitari. Un treball que inclou deu cançons on el músic barceloní canta als seus orígens (a "Mbahr", el primer tema, explica el sentiment de pertànyer a dues cultures i sentir que no acabes de formar part de cap d'elles) però també a la llibertat. Pel que fa a gènere, l'àlbum el podríem situar al calaix de la fusió i en directe no desentonaria al costat de propostes com les de Txarango, Gertrudis o Porto Bello.

TECNOLOGIA

Arnau Jaumira

Prop de 1.600km d'autonomia

El mercat dels automòbils ha arribat de ple als cotxes elèctrics. Tot i això, mentre els grans fabricants cada cop s'hi atreueixen més i els nous models ja tenen la versió elèctrica, alguns estan començant a experimentar amb l'hidrogen com a combustible. És el cas de l'Hyperion XP-1, un esportiu d'alta gamma i amb tocs molt futuristes. Les portes s'obren cap amunt i les línies són arrodonides amb tocs de color blau fabricats amb titani i fibra de carboni. El disseny es completa amb uns espectaculars escapaments a la part posterior (pels quals només surt vapor d'aigua) i unes plaques solars corbades. El pes total del cotxe buit és

L'Hyperion XP-1 és un esportiu futurista que funciona amb hidrogen i que promet arribar a velocitats de 356km/h

de 1.248 quilos.

A l'interior, l'XP-1 té un panell amb els instruments de 98 polzades.

Pel que fa a potència, les xifres són espectaculars. Segons sembla podria fregar els 1.000 cavalls que li han de permetre passar de 0 a 100km/h en només 2,2 segons. La velocitat màxima a la que pot arribar és estratosfèrica, fins a 356km/h.

El problema dels cotxes amb combustibles no fòssils, és de moment l'autonomia. El nou Hyperion promet fins a 1.600 quilòmetres d'autonomia, tot una fita en el món dels cotxes elèctrics i encara més en els d'hidrogen.

El que encara no se sap és el preu però té tota la pinta que no serà barat.

De moment, se sap que la producció d'aquest cotxe futurista començarà el 2022 i que se'n faran només 300 unitats.

El fenomen de Twitch (la plataforma digital on es fan retransmissions) i els e-games continua pujant com l'espuma. El confinament va fer-ne augmentar el consum i ara també marca la tendència en els jocs que més es juguen. És el cas de *Fall Guys. Ultimate Knockout*, un joc que està sent un èxit tant en PC com en PS4 i del qual en poc més d'una setmana se n'han venut dos milions de còpies a través de Steam (una de les botigues digitals més reputades), afirma la distribuïdora, Developer Digital.

Streamers coneguts com Ibai Llanos o Rubius l'han fet encara més popular. El joc no té ni uns grans gràfics ni una mecànica innovadora però enganxa.

Es tracta de competir contra altra gent en línia (de forma individual o fent equip amb els teus amics). El secret del joc, dissenyat per Mediatonic, també és la sort. Pots quedar

eliminat al darrer segon de qualsevol de les rondes, per molt bo que siguis. L'estètica té similituds importants amb el format televisiu *Humor amarillo*. Els petits personatges (60 per partida) han de superar estrets passos, esquivar boles gegants o fer equilibris sobre

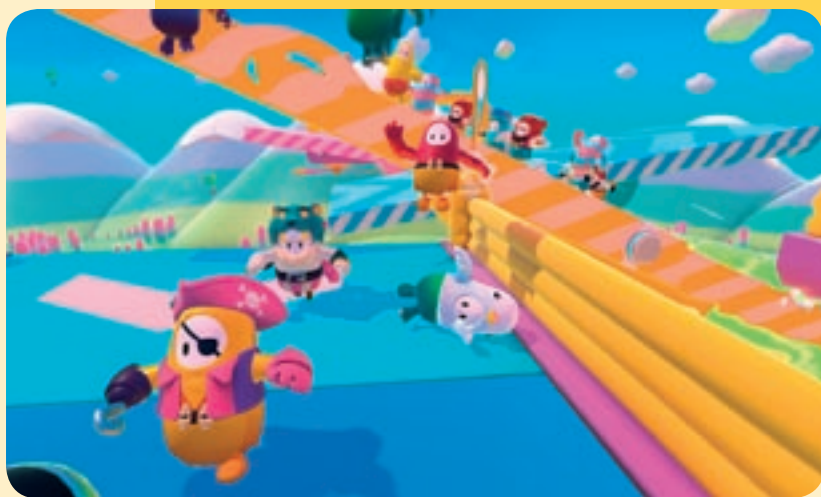
una plataforma que es va balancejant. Al final, després de quatre rondes, només pot guanyar un.

A Twitch, l'èxit és espectacular. En la darrera setmana segons TwitchTracker,

Fall Guys ha estat el joc més vist en nombre d'espectadors, amb 175.000 persones per prop de 7.000 canals. Supera fins i tot clàssics com *League of Legends* (LoL) o el *Fortnite* i el *GTA V*.

El videojoc més vist a Twitch els últims dies i jugable en PC i PS4 s'inspira en proves a l'estil d'Humor amarillo'

L'èxit estival de 'Fall Guys'

Reels, el Tik Tok d'Instagram

Era clar que Instagram havia d'actuar. L'èxit de l'aplicació xinesa TikTok durant els darrers mesos ha "obligat" l'univers de Mark Zuckerberg a actuar. Instagram va presentar a principis d'agost Reels, l'eina de vídeo que és una nova secció de l'aplicació i que ara ja ha arribat a la majoria de comptes.

La idea de Reels no té gaires diferències amb TikTok: vídeos curts de 15 segons en els quals es poden combinar diferents vídeos amb efectes i música. Els doblatges que s'han posat de moda també són molts cops els protagonistes. S'hi poden fer servir *stickers*, realitat augmentada, música, afegir àudios i canvis a la velocitat de reproducció, temporitzadors i comptes enrere.

D'aquesta manera Instagram vol

facilitar la feina als usuaris que ara creaven contingut amb TikTok i l'acabaven compartint a les històries d'Instagram. La gran diferència amb les històries és que els Reels no desapareixen al cap de 24 hores, sinó que tenen una secció a la pestanya Explorar (o Discover) i també un espai dins els perfils, al costat del Feed i d'IGTV.

Permet crear vídeos de 15 segons combinant petits vídeos amb efectes especials i música o fer doblatges

L'estratègia per aturar TikTok arriba en el moment en què l'aplicació xinesa té més problemes. D'una banda pels rumors d'una venda a Microsoft però també per les declaracions del president dels Estats Units, Donald Trump, que primer volia prohibir l'aplicació, acusada de recopilar dades dels usuaris, però que ara veuria amb bons ulls la venda a mans americanes.

S'haurà de veure si Reels funciona com ja ho van fer les Stories en un intent de copiar la millor funció de Snapchat. Ara la història es repeteix i Instagram vol seguir sent la reina.

ECONOMIA

ELS PARQUETS

Joan Carles Arredondo / @joancarredondo

EL CÀSTIG DE FER ELS DEURES

Un bon grapat d'ajuntaments, no és agosarat dir que la majoria, estan encesos contra la pretensió del govern central de dictar-los què han de fer amb els diners que, amb esforç i bona gestió, han pogut acumular els últims anys. La invasió en l'autonomia municipal que suposa el decret que el govern portarà a validar en els propers dies al Congrés dels Diputats –afortunadament sense tenir-ne assegurada l'aprovació– és un menyspreu, un més, a unes administracions que tenen un paper molt rellevant per contribuir a la sortida de l'actual crisi econòmica derivada de la pandèmia del coronavirus.

Durant anys, els ajuntaments han estat les úniques administracions que no només han quadrat els números, sinó que han aconseguit tancar els exercicis amb superàvits. Els ingressos superaven les despeses perquè, ja anteriorment en una altra mostra del poc respecte que els governs estatals de tots els colors han tingut amb els ajuntaments, s'obligava les administracions locals a no gastar el que havien ingressat de més si no era per avançar el pagament de deutes. En total, a l'Estat, els ajuntaments tenen 14.000 milions d'euros estalviats –els catalans, 3.500 milions– perquè el govern central no els deixa que els puguin destinar a millorar els serveis als ciutadans (que bé hi haurien de tenir dret, perquè han pagat els seus impostos).

El punt de partida de la paradoxa que uns governs sistemàticament incomplidors amb els objectius de dèficit es vegin amb cor de dictar el que han de fer administracions que sí que els compleixen s'ha de buscar en l'any 2012. En plena crisi financera, els dos principals partits espanyols van pactar la cèlebre revisió de la Constitució –article 135– que admetia que la prioritat en la gestió era el pagament dels deutes. Començava també llavors

una forta persecució als ajuntaments perquè es possessin al dia en els seus comptes, amb l'obligació de fer plans financers si queien en dèficits o si tenien endeutaments elevats.

Les normatives que s'han exigit als ajuntaments, també per exemple en els terminis de pagament als proveïdors, són les mateixes que els governs estatals –i, tot s'ha de dir, bona part dels autonòmics– han estat incapaços de complir. I, si bé entre els mateixos ajuntaments hi ha excepcions, les dades acumulades han mostrat com els municipis han pogut tenir superàvits quan la resta d'administracions –govern central, autonomies, Seguretat Social– acumulaven dèficits i incrementaven l'endeutament.

Quin és el preu d'haver fet els deures? Doncs, gairebé un càstig. La crisi de la Covid-19 ha generat noves necessitats per als ciutadans i per a les empreses i, tot i que les grans mesures –el pagament dels expedients de regulació, els ajuts estruc-

turals a sectors determinats o les inversions en sanitat, per posar alguns exemples– corresponen als governs centrals i autonòmics, hi ha algunes actuacions en les quals el concurs dels ajuntaments, per limitat que sigui, també pot contribuir a reduir la factura social i econòmica de la pandèmia. Però als ajuntaments no els ha estat concedida la sobirania de determinar com gestionen els diners. Tenen 14.000 milions d'euros estalviats (3.500 milions en el cas de Catalunya), però no pot decidir si els aplica a mesures que pal·liïn l'impacte de la pandèmia en les butxaques dels ciutadans o els comptes de les empreses (reduint o eliminant alguns dels impostos que els cobren, per posar un cas).

Era del tot lògic que els ajuntaments sol·licitessin destinar part dels diners dels superàvits a ajudar els seus ciutadans i les seves empreses, però la resposta del govern, a més de tardana, ha estat decebedora. La proposta ha estat que els ajuntaments donin aquests estalvis al govern, que serà qui els administri. Com si els ajuntaments no sabessin administrar-se'ls per ells mateixos. Se'n podria dir paternalisme mal entès, però és pitjor. És un comportament semblant al del més fort de la classe ultratjant el més dèbil, que no és exactament l'Ajuntament, és el ciutadà –o l'empresari– que hauria pogut obtenir una ajuda del seu ajuntament ara, que és quan la necessita, i no quan ho decideixi el govern central.

Les últimes informacions parlen que el govern intenta suavitzar el decret, però la qüestió no és si la decisió és més o menys dura. És més el concepte que un govern es cregui amb el dret de dictar deures a una administració que és la primera a la qual acudeixen els ciutadans quan consideren que necessiten alguna ajuda. El decret és una mala decisió.

JERNEJ FURMAN

INDICADORS

Caiguda de tràfic al port

El tràfic de mercaderies al Port de Barcelona entre gener i juliol va experimentar un descens del 18,8% interanual a causa de la pandèmia. Segons dades facilitades aquest dimecres pel port, durant els set primers mesos de l'any es van transportar un total de 33 milions de tones. Les xifres corresponents a exportacions van tenir un descens menor que les mercaderies importades.

Recuperació energètica

Les principals companyies energètiques de l'Estat espanyol han recuperat els nivells de subministrament previs a la crisi provocada per la pandèmia del coronavirus. Un informe de JQ Advisors, firma especialitzada en consultoria energètica, a partir de dades de Red Eléctrica Española, indica que Endesa, Iberdrola i Naturgy tenien al juliol nivells de subministrament superiors als de fa un any.

PONTS DE LLEGENDA

6

**Xavier Roviró
i Carme Rubio**

EL PONT D'EN CABRETA

El Pont d'en Cabreta supera el riu Freser quan el terme de Campdevànol entra a la vall de Ribes. Formava part de l'antic camí ral que anava de Ripoll a la Cerdanya i, abans de construir-se l'actual carretera de Barcelona a Puigcerdà, era pas obligat de tots els viants que es dirigien a la Cerdanya. El va fer construir l'abat Oliva Cabreta, fundador del monestir de Ripoll i d'aquí li ve el nom, tot i que també és conegut com a Pont de la Cabreta o Pont del Dimoni. El Freser separa les serralades de Cavallera, a l'Est, i de Mogrony, a l'Oest.

El pont d'en Cabreta a Campdevànol

ALBERT LLIMÓS

El pont, fos una cabra el primer ésser viu que travessés el pont. Una altra llegenda és la que fa referència al Comte l'Arnau, un dels personatges mítics més coneguts de Catalunya. El seu bressol és Gombrèn, on el comte tenia el castell de Mataplana i els seus dominis de Mogrony i de Coma Ermada. Però la vall de Ribes també està relacionada amb els fets del Comte, perquè es diu que, al Pont de la Cabreta hi havia la bauma per on el comte desapareixia per un passadís secret quan anava a festejar Adelaisa, l'abadessa del monestir de Sant Joan de les Abadesses. També contenen que una mica més avall del pont es troba Pernau, on se suposa que hi havia una altra mansió senyorial del comte.

La història del Comte l'Arnau va donar origen a tot un altre llegendari a Mallorca, protagonitzat pel Comte Mal. El cavaller mallorquí recull els trets principals del mític Comte Arnau: el noble que va ser condemnat a no morir mai i a vagar eternament pel món muntat amb el seu cavall de foc. El Comte és una ànima en pena, que va ser castigat per tota l'eternitat a purgar els seus pecats: les orgies satàniques que havia celebrat en vida, les promeses incomplertes i els desafiaments a Déu. S'apareix sovint a la seva muller, que el rebutja, i en aquests moments la seva visió és esgarrifosa, perquè irromp en l'escena envoltat de crits, lladrucs, renills i tocs de corn, en confusió horrible, i la seva compareixença sempre és senyal de mal averany.

I el llegendari es ramifica, perquè a les coves que hi ha prop del Pont de la Cabreta viu el Serpent del Pont de la Cabreta. Aquest animal fabulós guarda gelosament un tresor que un rei moro va abandonar quan fugia perseguit pels cristians. En veritat, però, aquest Serpent és el resultat de la transformació que va sofrir la mateixa filla del rei moro.

Es diu que un dia, quan el rei moro ja era a les seves terres, va saber que un dels seus esclaus era fill de Ribes. El va cridar davant seu i li va encomanar la missió d'anar al poble a alliberar la seva filla. També li va prometre que, com a recompensa, es podria casar amb la noia i, a més, li donaria una part del tresor que ell havia abandonat a les coves. Per tal que el Serpent li respectés la vida, el rei li va escriure una carta, que li havia de servir de salconduit. Quan el noi va presentar-se davant el serpent, li va apropar la carta amb la punta d'una canya. Amb els nervis, la carta li va caure a terra, i el serpent es va llançar damunt el pobre xicot i el va matar. Diu la gent que en aquells indrets encara hi són tots dos: el tresor i el serpent. I alguns asseguren que han vist com aquest serpent surt un cop al dia a beure aigua del Freser.

DESCRIPCIÓ

La part romànica d'aquest pont podria datar del segle X o XI, però el seu esvelt arc central li confereix una forma lleugera característica del gòtic. Té un únic i atrevit arc amb la forma d'esquena d'ase força pronunciada. Encara es poden veure restes de la part romànica del pont, sobretot al final de l'estrep oriental i, en especial, a la banda de ponent, on es distingeix una arcada del segle XI. L'arcada central ha estat refeta en diverses ocasions, probablement per haver-se ensorrat l'arcada romànica arran d'una riuada. El pont té 53 metres de recorregut i l'alçada sobre el riu és de 13m. L'arcada principal és de 23 metres de llum. A cada costat del gran arc, hi ha dues obertures que tenen la funció de fer el pont més lleuger i d'afavorir el pas de la rierada de manera que no hi hagi desperfectes. L'amplada del pas del pont és de 2,80m, incloses les baranes, les quals mesuren 40cm i 38cm respectivament.

LES LLEGENDES

Són moltes les llegendes que porta incorporades el Pont d'en Cabreta. La primera és la que atribueix l'origen d'aquest nom al segon cognom de l'abat Oliva, una de les figures més rellevants del segle XI. Oliva va ser, entre altres coses, impulsor de l'art romànic, bisbe de Vic, fundador del Monestir de Montserrat i un dels personatges destacats del poema *Cani-gó*, de Jacint Verdaguer.

Amb tot, la denominació més comuna és la del Pont de la Cabreta o Pont del Dimoni, que relacionen aquest pont amb una altra llegenda antiga. Segons es diu, el dimoni va ser burlat per una dona que desitjava tan intensament que hi hagués un pont per poder passar el riu que va fer un tracte amb el dimoni. Li va dir que, si construïa el pont, obtindria a canvi l'ànima del primer que el travessés. I, com que era molt lles-ta, va aconseguir que, abans que el dimoni hagués acabat el

- 1 Pont de Queralt
- 2 Pont Vell de Roda
- 3 Pont del Remei
- 4 Pont de Manlleu
- 5 Pont d'en Bruguer
- 6 Pont d'en Cabreta
- 7 Pont de Sau i Querós
- 8 Pont de Camprodon
- 9 Pont de Torruella

REFRANY

Fer pont de plata

CINEMES

LA CRÍTICA DE LA SETMANA

Joan Salvany

'Papicha. Sueños de libertad'

De Mounia Meddour

Papicha és el primer llargmetratge de la realitzadora algeriana exiliada a França Mounia Meddour. Es tracta d'una crònica d'un període nefast per la història recent d'Algèria marcat per la irrupció del

fonamentalisme islàmic en totes les vessants de la vida pública del país, com l'educació i la conducta i vestimenta de la dona. Però també hi ha la clau autobiogràfica sobretot pel que fa a la resistència

d'una dona a totes aquestes impositions religioses. La trama es desenvolupa al port d'Alger, l'any 1997, i té com a protagonista a Lyna Khoudri, una jove estudiant de lletres franceses, aficionada a la música, al ball i al disseny de moda, totes elles expressions que són censurades per l'integrisme.

Aquesta jove i unes companyes d'universitat decideixen reivindicar públicament aquestes llibertats, inclòs el dret a parlar francès, i exposar-se així a una condemna pública i l'estigma moral a més d'una fustigació susceptible d'arribar a l'assassinat.

És interessant observar la manera com ella i les seves amigues viuen en una resistència passiva, una provocació lúdica i en una presa de consciència que les porta a percebre l'horror que caurà sobre el país i consideren abandonar-lo. Sense atendre els senyals que li fan la seva parella i la seva família més propera, la jove protagonista defensa el dret a viure a Algèria en llibertat i vestir-se i maquillar-se com li dona la gana en una societat que exigeix una submissió absoluta a la dona i l'obligació de portar el *haïk*, un vel per tot el cos.

La directora i guionista Meddour (Rússia, 1978) explica la repressió del món islàmic en un film que ja ha tingut presència en diversos festivals

SINOPSIS

COLOR OUT OF SPACE

EUA 2019. Dir. Richard Stanley. Amb Nicolas Cage i Joely Richardson. Terror. Un meteorit s'estavella prop de la granja dels Gardner, i allibera un organisme extraterrestre que converteix la tranquil·la vida rural de la família en un malson colorista i al·lucinogen. Un dels relats més emblemàtics de Lovecraft.

LA BODA DE ROSA

Espanya 2020. Dir. Icíar Bollaín. Amb Candela Peña, Sergi López i Nathalie Poza. Comèdia. A punt de complir 45, Rosa s'adona que ha viscut sempre per als altres i decideix marxar-se, deixar-ho tot i pitjar el botó nuclear. Vol prendre les regnes de la seva vida i complir el somni de tenir un negoci propi. Però aviat descobrirà que el seu pare, els seus germans i la seva filla tenen altres plans, i que canviar de vida no és tan senzill si no és en el guió familiar.

LITTLE MONSTERS

Austràlia 2019. Dir. Abe Forsythe. Amb Alexander England, Lupita Nyong'o

i Josh Gad. Comèdia. Un músic fracassat, Dave, s'uneix a la professora infantil Miss Caroline i a una celebritat per als nens, Teddy McGiggle, per a intentar protegir als petits estudiants d'un sobtat brot de morts vivents.

LOS NUEVOS MUTANTES

EUA 2020. Dir. Josh Boone. Amb Anya Taylor-Joy, Maisie Williams i Rosario Dawson. Ciència ficció. Cinc joves mutants que acaben de descobrir les seves habilitats, són tancats en unes instal·lacions secretes contra la seva voluntat i lluiten per escapar del seu passat i salvar-se a si mateixos.

PAPICHA, SUEÑOS DE LIBERTAD

Argèlia 2019. Dir. Mounia Meddour. Amb Marwan Zeghib i Lyna Khoudri. Drama. Algèria, anys 90. Nedjma, de 18 anys, estudiant allotjada a la ciutat universitària d'Alger, somia amb convertir-se en estilista i es nega al fet que els tràgics successos de la Guerra Civil algeriana li impedeixin portar una vida normal i sortir a la

nit amb la seva amiga Wassila. A la nit, s'esmuny entre les xarxes del filat de la ciutat amb les seves millors amigues per anar a la discoteca on ven les seves creacions a les *papichas*, les joves algerianes. La situació política i social del país no deixa d'empitjorar. Nedjma es nega a acceptar les prohibicions dels radicals i decideix lluitar per la seva llibertat i independència organitzant una desfilada de moda.

QUE SUENE LA MÚSICA

Regne Unit 2019. Dir. Peter Cattaneo. Amb Kristin Scott Thomas i Sharon Horgan. Drama. Quan un grup d'esposes de militars decideixen crear un cor en una base militar, un poderós vincle comença a sorgir entre elles. La música i el riure transformarà en una certa forma les seves vides, i les ajudarà a intentar superar la por que experimenten cada vegada que els seus sers estimats s'aventuren en perilloses missions a l'Afganistan.

TRASTO

Canadà 2019. Dir. Kevin Johnson. Animació. Trasto

és un gos que viu a tot luxes i sense cap complicació al costat de la seva rica propietària, però quan aquesta mor el gos haurà d'aprendre a viure sense cap dels luxes als quals està acostumat. Sense diners i fora de la mansió on sempre havia viscut, Trasto ha de fer front als perills del carrer fins que el seu camí es creua amb Zoe, una jove que l'acull a la seva casa. No obstant això, la tranquil·litat no arriba per a Trasto quan ha d'evitar ser atrapat pels cobejosos nebots de la seva antiga propietària, que la necessiten per cobrar l'herència que la seva antiga propietària li havia deixat íntegrament a Trasto.

UN AMIGO EXTRAORDINARIO

EUA 2019. Dir. Marielle Heller. Amb Tom Hanks i Matthew Rhys. Drama. Aquest drama biogràfic està inspirat en l'amistat forjada en la vida real entre Fred Rogers i el periodista Lloyd Vogel. El cínic periodista accepta a contracor la tasca d'escriure una biografia

sobre Rogers, educador i presentador d'un conegut programa de televisió nord-americana per a nens als anys 60. Superant el seu escepticisme, i aprenent sobre l'empatia, a poc a poc Vogel descobrirà una nova i transformada perspectiva de la vida gràcies a la tranquil·la simplicitat i tendresa de Rogers, el veí més estimat dels Estats Units.

UN PLAN IRRESISTIBLE

EUA 2020. Dir. Jon Stewart. Amb Steve Carrell, Rose Byrne i Mackenzie Davis. Comèdia. Gary Zimmer, el principal estrateg del Comitè Nacional Demòcrata, veu un vídeo d'un Coronel de la Marina parlant a favor dels drets dels treballadors sense papers i creu haver trobat la clau per a tornar-se a guanyar el cor del país. Per contraatacar l'estratègia de Zimmer, el Comitè Nacional Republicà l'enfronta amb la seva nèmese Faith, i fa que el que va començar com un petit enfrontament augmenti a una batalla per conquistar el cor dels Estats Units.

CARTELLERA

CAMPRODON		Divendres	Dissabte	Diumenge	De dilluns a dijous
Casal Camprodoní	Zapatos rojos y los siete trolls	-	18.00	-	-
	La cinta de Álex	18.00 i 22.00	22.00	-	-
	Todo pasa en Tel Aviv	-	-	18.00 i 22.00	18.00 i 22.00 (dl.)
	Joker	-	-	-	18.00 i 22.00 (dt.)
	¡Scooby!	-	-	-	18.00 (dc.)
	La profesora de piano	-	-	-	18.00 (dj.) i 22.00 (dc. i dj.)

RIBES DE FRESER		Divendres	Dissabte	Diumenge	De dilluns a dijous
Catalunya	¿Que me pasa, doctor?	-	19.00	-	-
	Vaca (curt) i Intemperie	-	-	19.00	-
	Hawai (curt) i El despertar de las (...)	-	-	-	19.00 (dl.)
	En el apartamento (curt) i Hamada	-	-	-	19.00 (dt.)
	Gastos incluidos (curt) i Trinta Lumes	-	-	-	19.00 (dc.)
	Bruna (curt) i Tounèe	-	-	-	19.00 (dj.)

RIPOLL		Divendres	Dissabte	Diumenge	Dilluns
Comtal	La innocència (Cicle Gaudí)	21.30	-	-	-
	Superagente Makey	-	19.15	19.15	19.15

VIC		Divendres	Ds. i dg.	DI. i dt.	Dimecres	Dijous
Sucre	Un plan irresistible	16.00, 18.00, 19.40 i 21.50	16.00, 17.40, 20.05 i 22.00	20.00	16.05, 20.00 i 22.00	15.55, 19.50 i 22.00
	Un amigo extraordinario	17.15, 18.50 i 21.50	16.10, 18.00, 19.40 i 21.50	17.55 i 21.50	16.10, 17.50 i 22.00	16.10, 17.50 i 22.00
	Trasto	17.00	17.35	-	18.15	18.15
	Trasto (cat)	16.35 i 18.20	15.55 i 18.20	16.10	16.15	16.15
	La boda de Rosa	18.10, 20.05 i 22.00	16.15, 18.10, 20.05 i 22.00	21.55	18.05 i 22.00	17.55 i 20.10
	Tenet	-	-	-	16.25, 17.30, 18.30 19.15, 20.20 i 21.20	16.25, 17.30, 18.30, 19.15, 20.20 i 21.20
	Tenet (VOSE)	-	-	-	21.35	21.35
	Los nuevos mutantes	-	-	-	16.35, 18.00, 19.55 i 21.50	16.35, 18.00, 19.55 i 21.50
	DJ Snake: Teh concert in cinema	-	-	-	-	21.45
	Color out of space	20.00 i 22.00	20.05	-	20.05	-
	Origen	19.00	20.30	-	-	-
	Little monsters	20.20 i 22.00	20.20 i 22.00	-	19.55	19.55
	Padre no hay más que uno 2	16.35, 17.55, 18.25 i 22.00	16.30, 147.50, 18.25 i 21.35	16.15, 18.10 i 19.55	16.15, 18.10 i 20.05	16.15, 18.10 i 20.05
	Que suene la música	21.40	18.15 i 21.45	-	-	-
	The way back	19.50 i 22.00	19.30 i 22.00	-	22.00	22.00
	¡Scooby! (cat)	16.05	16.00	-	16.00	16.00
	Mina i el món dels somnis	16.30	15.55	-	-	-
	Superagente Makey	16.50	16.20	-	-	-
	La caza	20.10	19.45	-	-	-

LA GARRIGA		Divendres	Dissabte	Diumenge	Dilluns
Alhambra	Mina i el món dels somnis	16.30	16.00	16.00	16.30
	El jardín secreto	18.15	20.00	17.45	22.15
	¡Que suene la música!	20.15	17.45	21.45	18.15
	Padre no hay más que uno 2	22.15	22.00	19.45	20.30

GRANOLLERS		De divendres a dimarts
Ocine	Padre no hay más que uno 2	16.00, 18.00, 20.00 i 22.00 / 17.30, 19.30 i 21.30 / 19.00 / 16.30, 18.30, 20.30 i 22.30
	Trasto	16.00, 18.00 i 20.00 / 17.00 i 19.00
	The way back	22.00
	Origen	21.00
	Papicha, sueños de libertad	16.15
	¡Scooby!	18.30
	La boda de Rosa	20.30 i 22.30 / 16.00 i 18.00
	Que suene la música	16.45 i 21.00
	Mina y el mundo de los sueños	16.45ç
	El jardín secreto	18.30, 20.30 i 22.30
	Un plan irresistible	16.15, 18.15, 20.15 i 22.15
	El glorioso caos de la vida	20.00 i 22.15 / 16.00
	Mi amigo extraordinario	16.00, 18.10, 20.20 i 22.30
	Voces	18.20 / 22.15
	La caza	20.20 i 22.20
	Zapatos rojos y los siete trolls	16.20
	Superagente Makey	18.15 i 20.15

PASSATEMPS

MOTS ENCREUATS

Pau Vidal

	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12
1												
2												
3												
4												
5												
6												
7												
8												
9												
10												
11												
12												
13												

HORIZONTALS: 1. Una frase com una casa / 2. Rallo de mala manera, si es tracta d'ensabonar. Bastons per sirgar millor / 3. Un punt d'orgull. Glucosa amb un puntet de glicina. Institut d'Estudis i prou / 4. Xaval, sembles un barceloní a finals d'estiu! Provoquen calamarsades als restaurants de la costa / 5. Un tros de corda que és massa. D'aquests també se'n veien molts per la costa, abans / 6. Taló sense fons. Obaga que no afecta l'espatlla. El melic del món / 7. Observaren atentament com anaven les obres. Cervell nou de trinca / 8. Per ser una fruita és molt exclamativa. Consta d'alguna manera que són hidrocarburs / 9. Comportament del jugador de borsa sense vertigen. Nord-africà de libido limitada / 10. Caminet de Sant Cugat a Sant Joan. Fa de bon nuar / 11. Punta de llança. Degenerar en una baralla entre especialistes mèdics. Espina de turbot / 12. Lligui caps a l'illa de Pasqua. No hi ha manera de no sentir-lo / 13. Només un vianant però de l'any de la picor. Inspirat (sense muses).

VERTICALS: 1. Un foradet a la galta de l'Aina. Dansa cortesana per a edats adolescents / 2. Olla desarticulada. De la reina dels artistes anglesos. Precedeix l'altre / 3. Mogut no, però damnificat sí. La feliç regió on l'ardiaca es transforma / 4. Augmenta les tensions entre consumidors. Ciclista de la plana. El capciró del dit / 5. On n'hi ha hi ha alegria vegetal. Del color d'aquella tardor que puja del sud / 6. A tot estirar dobla. Flor terminal d'una branca. Al bell mig del Tirrè / 7. Crit per avisar de la deformació d'en Ludo. Per treballar bé ha de ser d'una peça / 8. Gràcies a la celebració nupcial no quedarà escamnat. La vall magribina habitual / 9. Crit per avisar que ara és general. Evitaran la voladissa d'ocells / 10. Dues bessones dins el Mini. Un de la paorosa família dels octòpodes. Maten el xèrif / 11. Pixo de manera que em caigui a la cara. És burro?: força, si segueix el cap dels dolents / 12. Escandinaves cap al nord. Segones residències de russos rics.

SUDOKUS

AMIC

Ompli la quadrícula de 9x9 caselles dividides en subquadrícules de 3x3 amb les xifres de l'1 al 9. No s'ha de repetir cap xifra en una mateixa fila, columna o subquadrícula.

Dificultat: fàcil

				9	7	4	6	
	4		1				9	
					6	1	5	8
	6	4	2			9	3	
				4				
	7		6		5		8	
4	9		3	8	1			5
		6					1	9
		2	5			7		

Dificultat: mitjana

					8	4	9	7
4			6		7		2	8
8							5	
6	2		5					4
			9	4				2
						8		
	6	5				2	3	
		8			6	7	4	
		2		3			8	6

SOLUCIONS

8	1	2	5	6	9	7	4	3
3	5	6	7	2	4	8	1	9
4	9	7	3	8	1	6	2	5
9	7	3	6	1	5	2	8	4
2	8	1	9	4	3	5	7	6
5	6	4	2	7	8	9	3	1
7	2	9	4	3	6	1	5	8
6	4	8	1	5	2	3	9	7
1	3	5	8	9	7	4	6	2

Dificultat: fàcil

7	4	2	1	3	5	9	8	6
3	1	8	2	9	6	7	4	5
9	6	5	8	7	4	2	3	1
5	3	4	7	6	2	8	1	9
1	8	7	9	4	3	5	6	2
6	2	9	5	8	1	3	7	4
8	7	1	4	2	9	6	5	3
4	9	3	6	5	7	1	2	8
2	5	6	3	1	8	4	9	7

Dificultat: mitjana

13	V	A	N	A	D	O	R	I	N	F	O	S
12	N	U	I	C	R	I	D	A	I	R	E	
11	A	D	E	R	I	V	A	R	I	B		
10	V	I	A	R	O	N	V	A	D	I	S	
9	V	A	L	C	I	S	T	A	L	L	I	B
8	P	E	R	A	O	C	T	A	N	S		
7	B	A	D	A	R	E	N	C	E	S		
6	T	A	R	O	M	B	R	E	R	A		
5	E	S	T	R	O	P	M	O	R	O		
4	T	I	U	C	A	L	A	M	A	R	S	
3	O	L	L	O	S	A	G	L	I	C	O	
2	L	L	O	A	R	D	A	L	L	I	N	S
1	C	O	N	S	T	R	U	C	I	O		